

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 12, 2019

Nummer 12, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:4663](#) 28-05-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:4288](#) 16-05-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:1274](#) 15-05-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:4284](#) 14-05-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:480](#) 22-01-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:251](#) 15-01-2019

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:4530](#) 29-05-2019

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:4656](#) 21-05-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:2125](#) 16-05-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:5823](#) 01-03-2019

RECHTSPRAAK

Geen geldig Soedanees huwelijk, geen echtscheiding, wel omgangsregeling. Rechtbank oordeelt dat niet vast te stellen is of naar Soedanees recht een geldig huwelijk is gesloten. Daarom kan ook geen echtscheiding in Nederland van een voor erkenning vatbaar huwelijk worden uitgesproken. Wel gaat de rechtbank uit van een verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling voor de man met de zoon van beide partijen.

De vrouw heeft de Ethiopische nationaliteit, de man de Eritrese. De vrouw stelt dat partijen in Soedan met elkaar zijn gehuwd en heeft verzocht de echtscheiding tussen partijen uit te spreken, omdat het huwelijk van partijen duurzaam ontwricht is. De man heeft zowel het gestelde huwelijk als de duurzame ontwrichting erkend.

De vrouw heeft geen huwelijksakte overgelegd en zegt daartoe niet in staat te zijn. Zij stelt dat de man in 2015 als vluchteling naar Nederland is gekomen en dat zij hem in 2016 in het kader van gezinshereniging is gevolgd. De vrouw stelt dat de IND het huwelijk van partijen als rechtsgeldig heeft aangemerkt en haar op basis van het huwelijk een verblijfsvergunning heeft verleend.

De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of het bestaan van het gestelde huwelijk voldoende aannemelijk is en, indien dit het geval is, of het huwelijk naar Nederlands recht voor erkenning in aanmerking komt. Het enkele feit dat partijen in de basisregistratie personen als (met elkaar) gehuwd staan geregistreerd, is daartoe onvoldoende.

Een buiten Nederland gesloten huwelijk wordt in Nederland erkend, wanneer het volgens het recht van de staat waar de huwelijksvoltrekking plaatsvond rechtsgeldig is of nadien rechtsgeldig is geworden (art. 10:31 lid 1 BW).

De vrouw heeft een verslag van de IND van een op 9 december 2015 met de man gehouden interview overgelegd en een brief van de IND van 21 januari 2016. Uit het verslag blijkt dat de vrouw moslima is en de man christen en dat de man heeft verklaard dat zij in een kerk in

Soedan zijn getrouwd. Uit het verslag blijkt dat de man in het bezit is geweest van een huwelijksakte, maar dat de IND sterke twijfels had aan de authenticiteit daarvan.

Naar Soedanees islamitisch familierecht mag een moslimvrouw niet met een niet-moslimman trouwen, tenzij hij zich tot de islam bekeert (art. 19 Muslim Family Law). Dit betekent dat het gestelde huwelijk naar Soedanees recht verboden is, omdat de vrouw moslima is en de man christen. Dat de man tegenover de IND heeft verklaard dat een christelijke man in Soedan met een islamitische vrouw mag trouwen en dat het huwelijk van partijen niet op bezwaren stuitte in de kerk waar partijen gehuwd zouden zijn, maakt dit niet anders. Volgens de non-muslim Marriage Act kan een huwelijk bovendien pas na huwelijksaangifte bij een ambtenaar van de burgerlijke stand worden gesloten, waarna het huwelijk vervolgens binnen drie maanden dient te worden gesloten (art. 17 t/m 28 non-muslim Marriage Act). Niet gesteld of gebleken is (bijvoorbeeld uit het interview bij de IND) dat dit is gebeurd.

Bij deze stand van zaken kan de rechtbank niet vaststellen dat er sprake is van een naar Soedanees recht rechtsgeldig gesloten en in Nederland voor erkenning vatbaar huwelijk, nog daargelaten de vraag of überhaupt voldoende aannemelijk is geworden dat partijen in ieder geval in hun beleving door middel van een (in dat geval niet op de wet gebaseerde, officieuze) huwelijksluiting elkaars echtgenoten zijn geworden. De rechtbank kan de echtscheiding dan ook niet uitspreken en zal het daartoe strekkende verzoek van de vrouw daarom afwijzen.

Wel stelt de rechtbank op verzoek van de man een omgangsregeling vast met de zoon van beide partijen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 29-05-2019
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:4530
Zaaknummer: C/15/281004 / FA RK 18-6141

RECHTSPRAAK

Hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet overleggen van relevante stukken, waaronder het oorspronkelijke verzoekschrift, een volledig exemplaar van de bestreden beschikking en het proces-verbaal van de mondelinge behandeling bij de rechtbank. Het hof heeft de advocaat van de vader verschillende malen de gelegenheid geboden de stukken over te leggen. Te laat om (een deel van) de stukken ter zitting nog over te leggen.

De vader is op 23 oktober 2018 in hoger beroep gekomen van de bestreden beschikking van 23 februari 2018. Bij deze beschikking is de voornaam van de zoon van partijen op verzoek van de moeder gewijzigd.

Bij brief van 24 oktober 2018 heeft het hof de advocaat van de vader bericht dat de zaak niet verder in behandeling kan worden genomen omdat het ingediende beroepschrift niet compleet is. Bij het beroepschrift ontbreken het verzoekschrift tot voornaamswijziging van de moeder (inclusief eventuele bijlagen), een volledig exemplaar van de bestreden beschikking en het proces-verbaal van de mondelinge behandeling bij de rechtbank.

Eind 2018 bericht de advocaat van de vader het hof dat zij het proces-verbaal en een kopie van het dossier in eerste aanleg verschillende malen heeft opgevraagd bij de rechtbank, maar de stukken niet heeft mogen ontvangen. De advocaat van de moeder meldt het hof eind 2018 dat zij de door het hof gevraagde stukken wel heeft ontvangen van de rechtbank. De advocaat van de vader heeft daarop van het hof nog eens de gelegenheid gekregen om de gevraagde stukken in te dienen. Daarop is geen reactie gekomen.

Artikel 1.2.6 van het Procesreglement verzoekschriftprocedures familiezaken gerechtshoven bepaalt dat bij het beroepschrift alle stukken uit de eerste aanleg worden gevoegd. Uit artikel 1.2.7 van dit procesreglement volgt – voor zover hier van belang – dat zolang een beroepschrift niet compleet, dat wil zeggen voorzien van de stukken uit de eerste aanleg, is ontvangen, aan de andere belanghebbende(n) door de griffie slechts wordt medegedeeld dat hoger beroep is ingesteld en dat, zodra de stukken compleet zijn ontvangen, de zaak in behandeling zal

worden genomen.

Het hof heeft ten langen leste een zittingsdatum bepaald om de ontvankelijkheid van het hoger beroep te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat de advocaat van de vader voldoende gelegenheid is geboden om het hof de aan het beroepschrift ontbrekende stukken te doen toekomen, waaronder de volledige bestreden beschikking. Hiervan heeft zij geen gebruik gemaakt. Van bijzondere omstandigheden die de overschrijding van de gestelde termijnen zouden kunnen rechtvaardigen is het hof niet gebleken.

Weliswaar heeft deze advocaat pogingen ondernomen om de ontbrekende stukken te verkrijgen, maar het hof is na december 2018 niet meer gebleken van enige inspanning van haar zijde op dit punt. Pas ter zitting van 13 mei 2019 verzoekt de advocaat het proces-verbaal en de complete bestreden beschikking (doch niet het inleidend verzoekschrift) over te leggen, terwijl ter zitting ook is gebleken dat deze stukken al in december 2018 in het bezit van de vader waren. De wederpartij heeft tegen het alsnog overleggen van deze stukken bezwaar gemaakt en gewezen op het procesreglement. Het hof is van oordeel dat het op de weg van de vader en zijn advocaat had gelegen om deze stukken eerder in het geding te brengen. Het hof acht genoemde gang van zaken – mede gelet op het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor, het belang van een adequate voorbereiding van de mondelinge behandeling, ook door de rechter, alsook de doorstroom van procedures waarbij in het kader van de rechtszekerheid een telkenmale uitstel van de procedure niet past – in strijd met de goede procesorde en zal daarom geen acht slaan op deze stukken.

Het hof verklaart de vader niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:4663

Zaaknummer: 200.248.383/01

RECHTSPRAAK

Vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing. GI is niet bevoegd tot het geven van contactbeperkende aanwijzingen buiten het geval van uithuisplaatsing. GI dient zich tot de rechter te wenden wanneer zij voor de duur van de ondertoezichtstelling contactbeperkende maatregelen nodig acht. Rechtbank stelt contactregeling vast.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft op 5 april 2019 een schriftelijke aanwijzing vaststelling omgangsregeling gegeven, waarbij het contact tussen de vrouw en de oudste minderjarige wordt beperkt. De vrouw verzoekt om deze aanwijzing van de GI te vernietigen en een nieuwe zorgregeling op te stellen. Ook in de echtscheidingsprocedure verzoekt zij een – nog nader te bepalen – zorgregeling vast te stellen.

De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Hoge Raad van 14 december 2018 (ECLI:NL:HR:2018:2321). Deze uitspraak is ter zitting met partijen, de Raad voor de Kinderbescherming en de GI besproken. Uit deze uitspraak volgt dat de GI niet langer aan de algemene aanwijzingsbevoegdheid van artikel 1:263 BW de bevoegdheid kan ontlelen tot het geven van contactbeperkende aanwijzingen. Buiten het geval van uithuisplaatsing, waarvoor artikel 1:265f BW een bijzondere regeling bevat, dient de GI zich dus steeds op de voet van artikel 1:265g BW tot de kinderrechter te wenden wanneer zij voor de duur van de ondertoezichtstelling contactbeperkende maatregelen in het belang van de minderjarige noodzakelijk acht.

De GI was dus niet bevoegd een contactbeperkende aanwijzing te geven aan de vrouw. De rechtbank verklaart de aanwijzing alleen al om die reden geheel vervallen. De rechtbank stelt vervolgens zelf een voorlopige contactregeling vast en houdt de beslissing over de definitieve regeling aan, in afwachting van het verloop van de voorlopige regeling.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:4656

Zaaknummer: C/10/557035 / FA RK 18-6645 en C/10/561847 / FA RK 18-8802 en C/10/571715 / JE RK 19-1100

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Inkomensverlies van de man is voor herstel vatbaar, nu de man het tegendeel onvoldoende heeft gemotiveerd.

Partijen zijn in 2017 gescheiden. Zij oefenen gezamenlijk het gezag uit over hun enig kind. Bij voorlopige voorzieningen zijn de ouders overeengekomen dat de man aan de vrouw kinderalimentatie zal betalen van € 317 per maand. De rechtbank heeft dit bedrag ook in de echtscheidingsbeschikking bepaald.

De man is hiervan in hoger beroep gekomen. Hij stelt in de eerste plaats dat de rechtbank van een te hoog inkomen wat hem betreft is uitgegaan en voor de vrouw van een te laag inkomen. Het hof oordeelt hierover dat inderdaad het bruto-inkomen van de man over 2017 een kleine tien procent lager was en dat van de vrouw een kleine vijf procent hoger, maar daarmee zijn de wettelijke maatstaven nog niet op grove wijze miskend.

Vervolgens stelt de man dat hij eind december 2017 op staande voet is ontslagen en dat hij tot 19 april 2018 geen inkomen heeft genoten. Daarna heeft hij een WW-uitkering ontvangen. Zijn draagkracht is in 2018 daarom aanmerkelijk lager.

Uit een proces-verbaal van de zitting van de Kantonrechter Leeuwarden blijkt dat de man en zijn voormalig werkgever overeengekomen zijn dat de arbeidsovereenkomst tussen de man en de werkgever met wederzijds goedvinden met ingang van 19 april 2018 is beëindigd wegens een verstoring van de arbeidsverhouding. Daarbij zijn zij tevens overeengekomen dat de werkgever het ontslag op staande voet intrekt en hebben zij verklaard dat de werkgever heeft voldaan aan alle aanspraken die man heeft uit hoofde van de arbeidsovereenkomst. De man heeft echter achteraf geen loon ontvangen tot 19 april 2018, omdat verrekening heeft plaatsgevonden met bedragen die de man aan zijn voormalig werkgever verschuldigd was.

Het hof overweegt als volgt. Dat de man vanaf 20 december 2017 feitelijk niets meer van zijn voormalig werkgever heeft ontvangen, maakt niet dat per die datum sprake is van een wijziging van omstandigheden die tot een aanpassing van de kinderalimentatie dient te leiden. De man heeft er kennelijk voor gekozen om zijn salaris volledig aan te wenden voor betalingsverplichtingen jegens zijn werkgever. Deze keuze mag niet ten koste gaan van de

onderhoudsverplichting die de man op dat moment nog steeds had jegens zijn minderjarige zoon.

Vervolgens dient beoordeeld te worden of de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van de man met ingang van 19 april 2018 tot een wijziging van de kinderalimentatie dient te leiden. Daarvoor is van belang de vraag of het inkomensverlies dat de man met ingang van genoemde dag heeft geleden voor herstel vatbaar is.

Het hof is van oordeel dat deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord, althans dat de man het tegendeel daarvan onvoldoende heeft onderbouwd. Bij de bepaling van de draagkracht van een onderhoudsplichtige dient niet alleen rekening te worden gehouden met diens daadwerkelijke inkomen, maar ook met het inkomen dat hij of zij in de naaste toekomst kan verwerven en – in de verhouding tot de alimentatiegerechtigde – redelijkerwijs ook behoort te verwerven. Het hof stelt vast dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting niet is gebleken dat de man na het verlies van zijn baan inspanningen heeft verricht om een nieuwe baan te vinden. De man heeft ter zitting gesteld dat hij solliciteert via internet, bij de stukken bevinden zich echter geen sollicitatiebrieven of e-mails van de man, dan wel afwijzingen van bedrijven die door hem zijn aangeschreven. De man heeft ter zitting verder opgemerkt dat hij op dit moment vrijwilligerswerk doet in een onderneming van een familielid en dat hij zich oriënteert op de mogelijkheden om zelf een vergelijkbare (franchise)onderneming te starten. Hoewel het de man in beginsel vrijstaat een eigen onderneming te starten, geldt dat de man ook hierbij rekening dient te houden met de onderhoudsverplichting die hij jegens zijn zoon heeft. Van belang is derhalve of de man zicht heeft op een inkomen dat hij met een eigen onderneming hoopt te kunnen genereren en of dit opweegt tegen het inkomen dat hij opnieuw in dienstbetrekking zou kunnen genereren.

Nu de man het hof hier geen enkel inzicht in heeft kunnen geven, is het hof van oordeel dat dit voornemen van de man onvoldoende aanleiding geeft om bij het oordeel over de door de man te betalen kinderalimentatie alleen rekening te houden met de werkloosheidsuitkering die de man thans ontvangt. Het enkele feit dat de man ter behoud van zijn werkloosheidsuitkering ook verplicht is om te solliciteren, hetgeen wordt gecontroleerd door het UWV, volstaat in dit verband evenmin. Het hof hanteert als alimentatierechter immers zelfstandige (wettelijke) beoordelingsmaatstaven. Het hof is van oordeel dat de man zich met het oog op zijn onderhoudsverplichting voor zijn minderjarige zoon niet voldoende heeft ingespannen om een (vergelijkbaar) inkomen te verwerven zoals hij bij zijn voormalig werkgever genoot. Nu het inkomensverlies van de man daarom geacht wordt voor herstel vatbaar te zijn, is per 19 april 2018 geen sprake van een rechtens relevante vermindering van zijn draagkracht. Aldus is voor wijziging van de kinderalimentatie om die reden geen plaats.

Nu het hof van oordeel is dat het inkomen van de man voor herstel vatbaar is, kan de toets of de man bij betaling van de kinderalimentatie onder de negentig procent van de bijstandsnorm komt, achterwege blijven.

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:4288

Zaaknummer: 200.231.003/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Van de aanvang af niet aan de wettelijke maatstaven voldaan, omdat een destijds toekomstige omstandigheid zich niet heeft voorgedaan. Terugbetaling van te veel ontvangen alimentatie. Gedeeltelijk verjaring aangenomen.

Partijen zijn in 2009 gescheiden. De rechtbank heeft in 2011 bepaald dat tot en met december 2011 de man aan de vrouw een bedrag van € 1185 aan partneralimentatie zou voldoen en vanaf 1 januari 2012 een bedrag van € 1355.

In de beschikking van 9 november 2011 is ervan uitgegaan dat de vrouw met ingang van 1 januari 2012 zou stoppen met haar werkzaamheden als buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand en dat daarom vanaf 1 januari 2012 aan de zijde van de vrouw met het inkomen uit deze werkzaamheden geen rekening meer moet worden gehouden. De man heeft om die reden vanaf 1 januari 2012 een hogere bijdrage aan de vrouw betaald. Nu gebleken is dat de vrouw met ingang van 1 januari 2012 niet gestopt is met haar werkzaamheden als buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand, is de rechtbank van oordeel dat bij de beschikking van 9 november 2011 is uitgegaan van onjuiste gegevens op grond waarvan om wijziging van de beschikking kan worden verzocht (vergelijk ook HR 12 maart 1999, *NJ* 1999/384). De rechtbank acht de man daarom ontvankelijk in zijn verzoeken en zal deze inhoudelijk beoordelen.

Voorts overweegt de rechtbank dat de hoogte van de door de man te betalen alimentatie is begrensd door de jusvergelijking tussen partijen en niet door de behoefte of de draagkracht. Dat de inkomsten van de vrouw uit haar werkzaamheden als buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand tezamen met de door haar ontvangen AOW-uitkering en de door de man betaalde partneralimentatie haar huwelijksgelateerde behoefte niet overschrijden, is daardoor niet relevant. Evenmin is daardoor van belang dat de rechtbank bij de beschikking van 9 november 2011 mogelijk de huwelijksgelateerde behoefte te laag heeft vastgesteld door de wettelijke indexering achterwege te laten.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de man met ingang van 1 januari 2012 een te hoog bedrag aan partneralimentatie aan de vrouw betaald heeft en dat het verzoek

van de man om de door hem aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de vrouw met ingang van 1 maart 2011 te bepalen op een bedrag van € 1.185 bruto per maand dient te worden toegewezen.

Terugbetaling

Volgens de vrouw zijn de vorderingen van de man die betrekking hebben op de periode vóór 3 december 2013 verjaard nu de man eerst op 3 december 2018 het onderhavige verzoekschrift heeft ingediend. Nu de man daartegen geen verweer heeft gevoerd, zal de rechtbank berekenen welke bedragen aan alimentatie de vrouw te veel heeft ontvangen over de periode vanaf december 2013 tot 1 januari 2019 en de vrouw veroordelen tot terugbetaling daarvan, te vermeerderen met de door de man verzochte en door de vrouw niet weersproken wettelijke rente over dat bedrag vanaf de vijftiende dag na de datum van deze beschikking tot aan de dag der algehele voldoening. Hierbij houdt de rechtbank rekening met de omstandigheid dat gesteld noch gebleken is dat de vrouw niet in staat is de door haar te veel ontvangen partneralimentatie aan de man terug te betalen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:2125

Zaaknummer: 471948/FA RK 18-7052

RECHTSPRAAK

Kinder- en partneralimentatie; draagkracht ondernemer die eenmanszaak heeft. Draagkracht bepaald aan de hand van de winst uit onderneming, de balans (schulden) en de kasstroom. Geen enkele draagkracht.

De rechtbank heeft de kinderalimentatie bepaald op € 765 per maand. De partneralimentatie is bepaald op € 2000 per maand. De vrouw heeft een uitkering krachtens de Participatiewet.

De man verzoekt in hoger beroep de verzoeken tot kinder- en partneralimentatie alsnog af te wijzen. Hij stelt dat hij geen draagkracht heeft tot het betalen van kinder- en partneralimentatie.

Het hof overweegt als volgt. Op basis van de door de man overgelegde stukken en het verhandelde ter terechtzitting is het hof van oordeel dat de man als gevolg van zijn (huidige) inkomenssituatie in samenhang met zijn schuldenpositie geen draagkracht heeft om enige alimentatie te voldoen. Het hof neemt daartoe het volgende in aanmerking. De man stelt dat sprake is van een daling van zijn bedrijfsresultaat, hetgeen mede veroorzaakt is door een daling van de omzet: uit de door de man overgelegde jaarcijfers over 2016 tot en met 2018 blijkt een bedrijfsresultaat over deze jaren van respectievelijk € 31.375, € 13.376 en € 7177. De stelling van de man dat dit het gevolg is van concurrentie binnen de branche waarin de man als zelfstandig ondernemer werkzaam is, is door de vrouw niet weersproken. De man heeft zijn inkomen met de door hem overgelegde stukken, waaronder de in hoger beroep overgelegde jaarrekeningen over de jaren 2015 tot en met 2018, aangetoond. Het is het hof hieruit gebleken dat sprake is van een dalende tendens in het inkomen van de man. Ter zitting heeft het hof vastgesteld dat ook de kasstroom uit de eenmanszaak zeer beperkt is. Daarnaast is sprake van een oplopend negatief eigen vermogen. Ter zitting heeft het hof een negatief eigen vermogen geconstateerd van € 25.000. Gezien de samenhang tussen de winst- en verliesrekening, de balans en de kasstroom geeft het inkomensbeeld van de man een zeer zwak beeld weer. De aangiften omzetbelasting 2018 die door de man op verzoek van het hof zijn overgelegd stroken met de overige door de man overgelegde stukken. Wat betreft de schulden acht het hof, gezien de overgelegde stukken, aangetoond dat de man te maken heeft

met een aanzienlijke schuldenlast. Het betreft een schuld aan Vesting Finance van € 10.034,09 en nog een schuld aan Vesting Finance van € 6.990,95. Voorts heeft hij nog een schuld aan [de franchise] van € 4.240,80. Dit laatste volgt uit een brief van [de franchise] van 19 maart 2019. Gezien de financiële positie van de man kan hij zich niet snel van deze schulden bevrijden en drukken deze schulden nog een aantal jaren op zijn draagkracht. Het hof overweegt daarbij nog dat op de draagkracht in beginsel alle schulden van de onderhoudsplichtige van invloed zijn, ook schulden waarop niet wordt afgelost (zie bijv. HR 11 juli 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD1843, *NJ* 2008/402). Het hof houdt dan ook rekening met de schulden van de man. Gelet op het voorgaande komt het hof tot de conclusie dat de man geen enkele draagkracht heeft (gehad) om enig bedrag aan kinderalimentatie en partneralimentatie te (kunnen) betalen. De inleidende verzoeken van de vrouw tot vaststelling van kinder- en partneralimentatie moeten alsnog worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:1274

Zaaknummer: 200.245.534/01

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Ontslag ouders als bewindvoerder vanwege gewichtige redenen. De ouders geven hun zoon naar behoefte geld. Er wordt meer uitgegeven dan er binnenkomt. Daardoor is het vermogen sterk teruggelopen. Er wordt niet structureel gespaard.

Bij de bestreden beschikking heeft de kantonrechter de vader en de moeder vanwege gewichtige redenen ambtshalve en met ingang van 31 december 2018 ontslagen als bewindvoerders en met ingang van dezelfde datum X B.V. tot (opvolgend) bewindvoerder benoemd.

De ouders zijn van deze beslissing in hoger beroep gegaan.

Het hof overweegt als volgt. Op grond van artikel 1:448 lid 2 BW kan een bewindvoerder ambtshalve ontslag worden verleend wegens gewichtige redenen. In dit hoger beroep is de vraag aan de orde of er gewichtige redenen zijn om de vader en de moeder ambtshalve ontslag te verlenen.

Uit de rekening en verantwoording die aan de kantonrechter is overgelegd, blijkt dat de afgelopen jaren de uitgaven van de rechthebbende telkens hoger zijn geweest dan zijn inkomsten, waardoor het vermogen van de rechthebbende is verminderd. Begin 2015 bedroeg het vermogen van rechthebbende € 13.770,24, eind 2017 bedraagt dit vermogen € 2.619,82. Ook is uit de stukken en het verhandelde ter zitting naar voren gekomen dat de ouders in hun hoedanigheid van bewindvoerders de rechthebbende feitelijk naar behoefte geld hebben gegeven. Van een gestructureerd plan van aanpak door de bewindvoerders bij de uitoefening van hun taken, is naar het oordeel van het hof dan ook geen sprake.

Daarbij komt dat de ouders onvoldoende blijk van inzicht hebben gegeven hoe de financiële situatie van de rechthebbende er op dit moment concreet uitziet, ook met betrekking tot het voorschot op een schade-uitkering die de rechthebbende sinds 2015 ontvangt in verband met blijvende letselschade, op welke wijze zij de komende tijd meer structuur zouden willen aanbrengen in de financiën en op welke manier zij de uitgaven in het licht van de (deels ook nog onzekere) inkomsten willen beperken. Weliswaar heeft de moeder ter zitting de intentie

en bereidheid uitgesproken om de uitgaven van de rechthebbende te beperken, maar zij heeft desgevraagd niet kunnen aangeven welk concreet plan zij daarvoor heeft. De enkele stelling dat het benzinegeld voor de rechthebbende is verminderd, acht het hof onvoldoende. Het hof gaat dan ook voorbij aan de stelling van de ouders dat zij een plan hebben, maar dat gelet op de problematiek van hun zoon, deze plannen en veranderingen slechts in een rustig tempo en in kleine stapjes kunnen worden uitgevoerd. Het had op de weg van de ouders gelegen om dit plan, met de daarbij behorende berekening, in de onderhavige procedure over te leggen.

Daarom is het hof evenals de kantonrechter van oordeel dat de ouders onvoldoende in staat zijn gebleken om hun taak als bewindvoerder op juiste wijze uit te voeren en dat er daarom sprake is van gewichtige redenen om de ouders te ontslaan als bewindvoerders.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:4284

Zaaknummer: 200.251.813/01

RECHTSPRAAK

Ontslag professioneel bewindvoerder wegens het niet voldoen aan de kwaliteitseisen. In het bijzonder was er belangenverstrengeling nu een op naam van de bewindvoerder ingeschreven zorgkantoor door haar is ingehuurd ten behoeve van bij haar aangesloten rechthebbenden.

Op 21 januari 2019 heeft mr. D. de Loor, coördinerend kantonrechter CBM te Den Haag, de bewindvoerder voorgedragen voor ambtshalve ontslag in al haar zaken bij de Rechtbank Den Haag, waaronder de onderhavige zaak van de rechthebbende. Gelet op de onderliggende stukken en de door de bewindvoerder ter zitting gegeven verklaring, staat naar het oordeel van de kantonrechter vast dat er sprake is geweest van belangenverstrengeling, nu de bewindvoerder een op haar naam ingeschreven zorgkantoor heeft ingehuurd ten behoeve van bij haar aangesloten rechthebbenden. Van een professionele bewindvoerder had echter mogen worden verwacht, dat zij zich eerst had afgevraagd of haar handelen in overeenstemming was met de professionele eisen die aan haar taakuitoefening worden gesteld en – zeker gelet op de eerdere waarschuwingen die zij op dit gebied van de toezichthoudend kantonrechter had gekregen – dat zij bij twijfel daarover eerst contact had opgenomen met de toezichthoudend kantonrechter. De bewindvoerder heeft dat echter nagelaten. Door aldus te handelen heeft de bewindvoerder in strijd gehandeld met artikel 2 lid 3 aanhef en onder d en e, juncto artikel 2 lid 4 Besluit kwaliteitseisen curatoren, beschermingsbewindvoerders en mentoren en artikel 9 lid 1 aanhef en onder d, juncto artikel 9 lid 2 aanhef en onder a en d aanhef en onder iii, juncto artikel 9 lid 3 Besluit kwaliteitseisen curatoren, beschermingsbewindvoerders en mentoren. Dat betekent dat de bewindvoerder niet voldoet aan de kwaliteitseisen waaraan zij volgens de wet moet voldoen.

De kantonrechter is van oordeel dat het enkele feit dat de bewindvoerder niet voldoet aan het Besluit kwaliteitseisen curatoren, beschermingsbewindvoerders en mentoren voldoende grond vormt voor het ontslag van de bewindvoerder op grond van artikel 1:448 lid 2 BW. Het in de voordracht genoemde ernstige tekortschieten van de bewindvoerder in de uitvoering van haar taken in individuele zaken behoeft dan ook in beginsel geen bespreking meer.

Het is dan ook ten overvloede dat de kantonrechter overweegt dat ook bij de behandeling van

het ontslagverzoek is gebleken dat de bewindvoerder in diverse zaken ernstig is tekortgeschoten in de uitoefening van haar taken. De kantonrechter heeft haar dan ook in al haar zaken ontslagen en een nieuwe bewindvoerder benoemd.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:5823

Zaaknummer: 7496002 EJ VERZ 19-71140

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Man heeft twee kinderen uit eerder huwelijk. Hof houdt geen rekening met de door de man voor deze kinderen opgevoerde bijzondere kosten. De behoefte van de drie kinderen van de man wordt verdeeld naar rato van de draagkracht van de man.

Bij beschikking van 15 februari 2018 heeft de rechtbank de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie met ingang van 1 juni 2017 bepaald op € 288 per maand. De man is in hoger beroep gekomen van deze beschikking. De grieven zien onder meer op de kosten van de man voor zijn twee kinderen uit zijn eerdere huwelijk en de invloed daarvan op de hoogte van de behoefte van het kind van partijen.

Het hof stelt het volgende voorop. Volgens de richtlijnen van de Expertgroep Alimentatienormen zijn in de tabelbedragen voor de vaststelling van de kosten van de kinderen alle normale kosten, zoals die voor voeding en kleding, begrepen. Bepaalde extra kosten zijn echter zo uitzonderlijk dat deze niet kunnen zijn begrepen in de standaardbedragen voor de kosten van kinderen. In welke gevallen naast de tabelbedragen nog met bijzondere kosten rekening moet worden gehouden, kan slechts in globale termen worden aangegeven omdat allerlei kosten/activiteiten uitwisselbaar zijn. Wanneer bijvoorbeeld in de kosten van kinderen een bepaald bedrag begrepen is voor ‘ontspanning’, dan kan dat bedrag – gelet op HR 27 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN9690 – op verschillende manieren worden ingevuld: van voetbal tot paardrijden of van computergame tot vioolles. Voorts blijkt dat hogere uitgaven aan de ene uitgavenpost samengaan met lagere uitgaven aan een andere post. Met andere woorden, wanneer een gezin meer dan gemiddeld aan kleding besteedt, behoeft dat niet te betekenen dat er voor de post kleding een correctie moet plaatsvinden. Gebleken is dat men zich hiervoor bezuinigingen getroost op een andere post. Correctieposten betreffen dus kosten die niet of onvoldoende in de gehanteerde kosten van kinderen zijn verdisconteerd en die bovendien niet te compenseren zijn met andere uitgavenposten. Voorbeelden van kosten die volgens de Expertgroep in aanmerking komen voor correctie zijn de kosten van een gehandicapt kind, kosten van topsport, privélessen en extra hoge schoolgelden.

Het hof is van oordeel dat de door de man opgevoerde kosten die hij stelt te maken voor het sporten van zijn twee kinderen uit zijn eerdere huwelijk niet dusdanige bijzondere kosten zijn dat die dienen te leiden tot een hoger aandeel van de man in de kosten van die kinderen. Dit betekent dat het hof deze kosten niet in mindering zal brengen op het in aanmerking te nemen netto besteedbaar gezinsinkomen (NBI), op grond waarvan de behoefte van het kind van partijen wordt berekend. Het enkele feit dat de twee kinderen uit zijn eerdere huwelijk op niveau voetballen, hockeyen en tennissen is onvoldoende om hiervoor extra kosten in aanmerking te nemen. Bij dit oordeel betreft het hof dat de man bij die extra kosten rekening heeft gehouden met reiskosten in verband met het begeleiden van de kinderen naar die sporten, overige gemaakte kosten in verband met die sporten (contributies/aanschaf sportspullen) en het regelmatig bezoeken van de scholen van de kinderen. De vrouw betwist dat de man de kinderen altijd begeleidt. Het hof acht de door de man overgelegde bewijsstukken tegenover de gemotiveerde betwisting van de stellingen van de man door de vrouw, onvoldoende om de door de man gestelde kosten te staven. Gelet op de gemotiveerde betwisting van de vrouw van die kosten had het op de weg van de man gelegen de feitelijke betaling van de gestelde kosten nader te onderbouwen. Nu de man dit heeft nagelaten dient dat voor zijn rekening te blijven. Gelet op het voorgaande heeft het hof alleen rekening gehouden met de door de man voor zijn twee kinderen te betalen kinderalimentatie.

Het Hof 's-Hertogenbosch heeft in zijn beschikking van 1 maart 2012 bij de bepaling van de draagkracht van de man de reis- en verblijfkosten verbonden aan de zorgregeling begroot op € 101 per maand. Het hof acht het redelijk met deze kosten rekening te houden bij de bepaling van het NBI van de man, nu de man deze kosten ook heeft gehad tijdens de relatie van partijen. Het hof zal deze kosten indexeren. Dat het voor rekening van de man dient te blijven dat de man is verhuisd van A naar B, zoals de vrouw heeft aangevoerd, maakt voormeld oordeel niet anders, nu de afstand van A naar C 102 kilometer bedraagt en de afstand van B naar C 99 kilometer bedraagt. De grieven van de man slagen derhalve deels.

Nu de draagkracht van de man dan wel van partijen niet toereikend is om de behoefte van de kinderen te dekken, ook niet als bij het berekenen van de draagkracht van de man rekening wordt gehouden met de draagkracht van de moeder van zijn twee andere kinderen, heeft het hof aanleiding gezien in dit geval de behoefte van alle drie de kinderen naar rato van de draagkracht van de man te verdelen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:480

Zaaknummer: 200.237.027

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Geen verlengde onderhoudsplicht. Er is slechts een bijdrage onderling overeengekomen tussen de ouders. Deze wordt krachtens de wet niet van rechtswege geconverteerd in een verplichting tot betaling van een bijdrage aan de jongmeerderjarige. Onjuiste nihilstelling van de bijdrage ten behoeve van de jongmeerderjarige door de rechtbank. Niet-ontvankelijkheid van (de bewindvoerder van) de man in het verzoek tot nihilstelling van deze bijdrage.

Bij beschikking van 22 november 2017 is het door de bewindvoerder van de man gedane verzoek om het convenant te wijzigen en de bijdrage voor de kinderen op nihil te stellen wat betreft de periode nadat verzoekster meerderjarig is geworden, door de rechtbank toegewezen, in die zin dat de door de man te betalen bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie met ingang van 27 juni 2017 op nihil is gesteld. Verzoekster is van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt het volgende. Op grond van artikel 1:395a BW is sprake van een verlengde onderhoudsplicht van de man ten aanzien van verzoekster vanaf de dag dat zij 18 jaar is geworden tot het moment dat zij 21 jaar wordt. Artikel 1:395b BW bepaalt dat een door de rechter vastgestelde bijdrage voor een minderjarige bij het bereiken van de meerderjarigheid wordt omgezet in een bijdrage voor studie en levensonderhoud van de meerderjarige beneden de leeftijd van 21 jaar. In de onderhavige situatie is echter geen sprake van een door de rechter vastgestelde bijdrage. Partijen zijn uitsluitend in het voormelde ouderschapsplan en convenant een bijdrage ten behoeve van verzoekster overeengekomen. Deze overeengekomen bijdrage voor verzoekster wordt niet van rechtswege geconverteerd in een verplichting tot betaling van een bijdrage aan de meerderjarige verzoekster. Terecht voert de man in zijn verweer derhalve aan dat een einde is gekomen aan zijn plicht om uit hoofde van het convenant alimentatie voor verzoekster te betalen. Op grond van het vorenstaande is het hof van oordeel dat de grief van verzoekster faalt en de stellingen van verzoekster geen nadere bespreking behoeven.

Het hof constateert dat in de bestreden beschikking is overwogen dat het verzoek van (de bewindvoerder) van de man om het convenant te wijzigen en de bijdrage voor de kinderen op nihil te stellen – ten aanzien van verzoekster wat betreft de periode nadat zij meerderjarig is geworden – de rechtbank niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Daarom is het verzoek door de rechtbank toegewezen, in die zin dat de door de man te betalen bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie voor de jongmeerderjarige verzoekster met ingang van 27 juni 2017 op nihil is gesteld. Deze beslissing is naar het oordeel van het hof niet juist, omdat – zoals hiervoor is overwogen – geen sprake meer is van een verplichting tot betaling van een onderhoudsbijdrage aan de jongmeerderjarige verzoekster. De rechtbank kon de onderhoudsbijdrage voor de meerderjarige verzoekster niet op nihil stellen, omdat er geen sprake meer was van een verplichting tot het betalen van een bijdrage. Daarom heeft het hof, ondanks het feit dat de grief van verzoekster faalt, de bestreden beschikking vernietigd en de (bewindvoerder van) de man alsnog niet-ontvankelijk verklaard in het verzoek voor zover is verzocht de onderhoudsbijdrage ten behoeve van verzoekster vanaf haar periode van meerderjarigheid op nihil te stellen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:251

Zaaknummer: 200.233.871